

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 143/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 13382/2013, sp. zn. Rvp 18224/2013 a sp. zn. Rvp 18225/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Partizánske v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 134/2008 a jeho uznesením z 1. februára 2012, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 222/2012 a jeho uznesením z 28. marca 2013 a svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 4256/2006 a jeho uznesením z 23. mája 2011, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 CoE 4/2013 a jeho uznesením z 24. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13382/2013, sp. zn. Rvp 18224/2013 a sp. zn. Rvp 18225/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13382/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 5. apríla 2013 a 17. júna 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 13382/2013, sp. zn. Rvp 18224/2013 a sp. zn. Rvp 18225/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Partizánske v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 134/2008 a jeho uznesením z 1. februára 2012, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 222/2012 a jeho uznesením z 28. marca 2013 a svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej spolu aj „okresné súdy“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 4256/2006 a jeho uznesením z 23. mája 2011, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej spolu aj „krajské súdy“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 CoE 4/2013 a jeho uznesením z 24. januára 2013.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úvery, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverovej zmluve založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava [(ďalej len „rozhodcovský súd“); sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 13382/2013)], alebo dlžník priamo v úverovej zmluve splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 18224/2013 a sp. zn. Rvp 18225/2013).

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípade, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučného konania, a v prípade, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konanie pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovský rozsudok sa tak stal exekučným titulom, na podklade ktorého sťažovateľka iniciovala začatie exekučného konania.

Podľa sťažovateľky potom, ako v začatých exekučných konaniach Okresný súd Zvolen a Okresný súd Partizánske poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami týchto okresných súdov boli exekúcie ex offo zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené.

Na základe odvolaní sťažovateľky boli napadnuté uznesenia Okresného súdu Zvolen a Okresného súdu Partizánske potvrdené napadnutými uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu v obšírnej argumentácii namieta, že postupom a napadnutými uzneseniami Okresného súdu Zvolen a Okresného súdu Partizánske a Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých príslušné okresné súdy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci týchto okresných súdov ako súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné súdy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veciam vyjadriť aj napriek tomu, že príslušné rozhodnutia v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnili jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravili ani krajské súdy.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné súdy, ako ani krajské súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení

d'alších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že obidva sudy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo buď dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa sťažovateľky sudy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte danej veci.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty postupom krajských súdov v napadnutých konaniach a ich napadnutými uzneseniami, napadnuté

uznesenia okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajských súdov podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom a označenými uzneseniami okresných súdov, ako aj postupom a označenými uzneseniami krajských súdov.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnuté uznesenia okresných súdov vydané v týchto konaniach, ktorými Okresný súd Zvolen zastavil exekúciu vedenú súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 550/2006 (uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11 Er 4256/2006 z 23. mája 2011) a Okresný súd Partizánske uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie v sume 116,68 € (uznesenie Okresného súdu Partizánske sp. zn. 4 Er 134/2008 z 1. februára 2012).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých boli oprávnené a aj povinné rozhodnúť krajské sudy. Právomoc krajských súdov rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu označených práv postupom a napadnutými uzneseniami krajských súdov

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s napadnutými rozhodnutiami krajských súdov, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že (3.1) krajské sudy nenapravili pochybenia okresných súdov, ktoré ako sudy exekučné podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly

potom, čo už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcie. Okrem tohto sťažovateľka namieta, že (3.2) krajské sudy nenapravili ani pochybenia okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovského rozsudku a notárskej zápisnice) aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem tohto sťažovateľka namieta, že (3.3) hoci krajské sudy a tiež pred ním okresné sudy mali, neprerušili exekučné konanie na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku. Napokon sťažovateľka tiež namieta (3.4), že tak krajské sudy, ako ani pred ním okresné sudy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladalo ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

II.3.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 CoE 4/2013 a jeho uznesením z 24. januára 2013

Sťažovateľka v prvom rade namieta skutočnosť, že krajský súd na základe ňou podaného riadneho opravného prostriedku potvrdil prvostupňové rozhodnutie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení. Z prílohy sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13382/2013, ktorú tvorilo aj sťažnosťou napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoE 4/2013 z 24. januára 2013, však vyplýva, že odvolací súd uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 11 Er 4256/2006-32 z 23. mája 2011 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o zastavení exekúcie, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažnosť sťažovateľky je preto v naznačenom rozsahu zjavne neopodstatnená, a to pre obsahový rozpor odôvodnenia sťažnosti podanej ústavnému súdu so skutočným znením napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Inak povedané, sťažnosť sťažovateľky nekorešponduje s napádaným rozhodnutím druhostupňového súdu, čo bolo dôvodom odmietnutia sťažnosti sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V súvislosti s návrhom sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, ku ktorému Krajský

súd v Banskej Bystrici v napadnutom uznesení uviedol, že „v predmetnom konaní nenastal žiaden z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. c) OSP pre prerušenie konania podľa osobitného zákona, preto odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.“, ústavný súd po preskúmaní tejto sťažnosti dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v tejto časti sťažnosti je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, vo svojej argumentácii k odmietnutiu sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej odkazuje, čo sa týka odôvodnenia, na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013).

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd zastáva názor, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia v tomto uznesení opakovane, a preto považuje za postačujúce odkázať na svoje predchádzajúce rozhodnutia.

II.3.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CoE 222/2012 a jeho uznesením z 28. marca 2013

Sťažovateľka aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne rovnako namieta, že odvolací súd na základe ňou podaného riadneho opravného prostriedku potvrdil prvostupňové rozhodnutie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení. Z príloh sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 18224/2013 a sp. zn. Rvp 18225/2013, ktoré tvorili aj sťažnosťami napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 222/2012 z 28. marca 2013, však vyplýva, že odvolací súd ako

vecne správne potvrdil uznesenie Okresného súdu Partizánske č. k. 4 Er 134/2008-60 z 1. februára 2012 o uložení povinnosti sťažovateľke nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 116,68 €, t. j. krajský súd svojím napadnutým uznesením nepotvrdil ako vecne správne rozhodnutie prvostupňového súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, ako to tvrdí v sťažnostiach sťažovateľka. Sťažnosti sťažovateľky sú preto v naznačenom rozsahu zjavne neopodstatnené, a to pre obsahový rozpor odôvodnenia sťažností podaných ústavnému súdu so skutočným znením napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Inak povedané, medzi sťažovateľkou namietaným porušením práv podľa ústavy, dohovoru a charty (v nadväznosti na „údajné“ potvrdenie rozhodnutia prvostupňového súdu o vyhlásení exekučného konania za neprípustné a jeho zastavení zo strany odvolacieho súdu) a napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy exekúcie, nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, čo bolo dôvodom odmietnutia týchto častí sťažností sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre ich zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014